
**ȘCOALA FRANCEZĂ ȘI ÎNVĂȚĂMÂNTUL
UNIVERSITAR FARMACEUTIC DIN BUCUREȘTI
- Profesor Doctor Ion Vintilescu despre Carol Davila și
istoria farmaciei franceze -**

Ana CARATA
acarata@yahoo.com

Résumé. Dans ce travail nous présentons deux personnalités du l'enseignement universitaire pharmaceutique de Bucarest, représentants marquants des relations roumaine-française dans les XIX-ème et XX-ème siècles: CHARLES DAVILA (1828-1884), médecin et „pharmacien”, préparé en France; ION VINTILESCU (1881-1954), pharmacien et chimist roumain, préparé à Bucarest et à Paris, l'élève et collaborateur du renommé professeur ÉMILE ÉLIE BOURQUELOT (1851-1921), pharmacien et biochimist français. Au sujet de Carol Davila et l'enseignement universitaire pharmaceutique de Bucarest, ainsi que sur les relations universitaires pharmaceutiques roumaine-françaises, nous avons publiés 3 travaux [2-4].

Ion Vintilescu a parlé sur Charles Davila et la pharmacie française dans sa conférence avec le titre „Activitatea lui Carol Davila în domeniul farmaciei (Davila ca farmacist)” - „L'activité de Charles Davila dans le domaine de la pharmacie (Davila comme pharmacien)”, présenté par lui, le 14 Novembre 1941 dans une séance de la Société des Sciences Pharmaceutiques de Roumanie [5].

**„ACTIVITATEA LUI CAROL DAVILA IN DOMENIUL
FARMACIEI (DAVILA CA FARMACIST)”**

Carol Davila este cunoscut în Istoria medicinei și farmaciei, ca medic. Ion Vintilescu ne informează chiar din primele fraze ale conferinței sale [5], că Davila a făcut și studii de farmacie, că avea concepții înalte și bine întemeiate asupra farmaciei și științelor farmaceutice, spunând în continuare, că „aceste concepții ca și directivele imprimate de Davila ne uimesc prin înțelepciunea lor” caracterizându-l, „mare și neprețuit fiu adoptiv al României”, „medic străin devenit bun român”, așa cum îl numește Constantin Istrati, alături de Iacob Felix (1832-1905) și Iuliu

Barasch (1815-1863), „trei medici străini deveniți buni români”[cit. de G. Brătescu, 1].

Profesorul Vintilescu afirma: „...Davila este cunoscut numai ca medic, iar biografia sa, cea mai mare parte medică, s-au ocupat mai ales de înfăptuirile sale în domeniul medical și spun numai în treacăt că Davila a făcut și studii de farmacie”;

„Cercetările noastre asupra documentelor referitoare la întemeierea învățământului nostru farmaceutic de către Davila, precum și acelea referitoare la înfăptuirile sale în domeniul farmaciei militare, farmaciei spitalelor civile și farmaciei publice, ne arată că Davila avea concepții înalte și bine întemeiate asupra farmaciei și științelor farmaceutice”.

„Aceste concepții ca și directivele imprimate de Davila ne uimesc prin înțelepciunea lor și credem că fața farmaciei și a învățământului său în România, ar fi alta dacă acele concepții și directive ar fi fost urmate de succesorii săi”; „Era dotat cu calități excepționale; avea o inteligență superioară și era un organizator de frunte, cu o rară putere de muncă și cu un rar spirit de jertfă”;

„Cercetarea acestor fapte ca și cercetarea întregii vieți a lui Davila - **acest mare și neprețuit fiu adoptiv al României - sunt izvoare de învățăminte și înțelepciune**”.

Marile înfăptuiri ale lui Davila în România, în domeniile medicinei și farmaciei civile și militare, al medicinei veterinare, nu înseamnă totul. Și alte științe îi sunt recunoscătoare:

- ne referim mai întâi la chimie, căreia Davila „i-a dat un impuls considerabil și a rămas profesor de chimie la Facultatea de Medicină și la Școala de Farmacie, până la sfârșitul vieții, în 1884”;

- a pus bazele Institutului Central de Chimie, unde împreună cu Alfred Nicolaus Bernath-Lendway (1836-1924), farmacist și chimist, au organizat laboratorul, nu numai pentru analizele medicamentelor, ci și ale alimentelor și băuturilor, analizelor chimico-legale, apelor minerale, produselor agricole și industriale;

- „surprinzător (după cum afirmă profesorul Vintilescu), el a introdus în programa Școlii de Farmacie o catedră de Chimie agricolă și industrială”;

- a înființat Societatea de Hidrologie și multe alte înfăptuiri, care nu pot fi prezentate în această lucrare.

Profesorul Vintilescu afirma: „În fine, Școala de farmacie îl preocupă toată viața” și se întreabă: „ce studii de farmacie a făcut Davila?, când le-a făcut? și cum și-a putut el forma acele înalte concepții asupra farmaciei și învățământului farmaceutic”?

Din conferința profesorului Vintilescu aflăm:

- „Davila a început studiul farmaciei la vârsta de 15 ani, în 1843 Iulie 1, la Nantes, în farmacia lui **Le Saut** de unde trece la Angers în farmacia lui **Ollivier** până la 1 Noiembrie 1847”. Aceste informații au fost extrase din două certificate în manuscris, aflate la Facultatea de Medicină din București, iar în prezent sunt păstrate cu multă grijă de către Directorul Bibliotecii Centrale a UMF „Carol Davila”;

- „Activitatea lui Davila ca student este uimitoare și poate fi luată ca exemplu”. În timpul stagiului de practică farmaceutică, Davila a susținut examenul de bacalaureat în litere, în 1847 (Document 1), pe baza căruia, după ce părăsește farmacia lui Ollivier, se înscrie la studiile de medicină, chiar din 1 Noiembrie 1847. În aceeași lună Noiembrie, reușește în mod strălucit, la concursul de preparator de Chimie, Farmacie și Istorie naturală, la Școala Preparatoare de Medicină și Pharmacie, Academia din Angers, (conform cu Documentul nr. 2, din 29.11.1847)

Alte informații despre Carol Davila, sunt deosebit de interesante.

Cităm:

- „biografiile lui Davila, medici, spun că dintre științele medicale, chimia îl atrase și îl pasionă mai mult”. Autorul conferinței la care ne referim apreciază că „formarea și dezvoltarea aptitudinilor sale pentru chimie se datorează celor 4 ani și 4 luni de studii de farmacie”, ceea ce l-a ajutat și la obținerea postului de preparator;

- după un an de studii medicale, Davila devine preparator la un curs liber și gratuit de „Chimie aplicată la industrie și agricultură”, post în care rămâne timp de 3 ani;

- „...deși numai cu trei ani de studii medicale, ia parte în 1849, în calitate de Intern la Spitalul l'Hôtel-Dieu din Angers, în campania contra holerei din Franța (Document nr.3/ 9 August 1849). Pentru modul în care a acționat, îngrijind bolnavii, a primit mai multe recompense:

- medalia de argint conferită prin decretul din 26 Decembrie 1849, semnat de președintele Republicii, așa cum rezultă din scrisoarea adresată lui Davila de către Ministrul Agriculturii și Comerțului (Document 4/ 22 Mai 1850). În scrisoare se spune: „...ca recompensă a zelului și devotamentului de care ați dat dovadă în timpul ultimei epidemii de holeră”;

- Administrația Spitalelor din Angers, îi oferă în 1851 o trusă de instrumente de chirurgie, iar în 1852 i se eliberează un certificat, manuscris, având ca subscripție: „Les Administrateurs des Hospices d'Angers à Mr. Davila, élève intern à l'Hôtel-Dieu, Angers, 19 Janvier 1852”, a cărei copie o prezentăm (Document 5). „Cu această ocazie compune el medicamentul

devenit popular în România sub numele de tinctura sau picăturile lui Davila”[5].

„Iată dar că Davila apare cu o serioasă pregătire în domeniul farmaciei, înainte de a începe studiile medicale. Nu posedăm diploma sa de farmacist dar activitatea sa este o dovadă de pregătirea pe care o avea”[5].

Referitor la înaltele concepții ale lui Davila asupra farmaciei și învățământului farmaceutic, Profesorul Vintilescu mai pune o întrebare: „ce cultură a putut câștiga Davila în timpul studiilor sale de farmacie, mediul și epoca în care Davila a făcut aceste studii? și propune cercetarea acestor aspecte spunând: „Această cercetare merită o atenție deosebită fiindcă ne aduce numeroase învățăminte. Pentru aceasta este indispensabil să cercetăm ce era farmacia în Franța către jumătatea secolului al XIX-lea când Davila studiază farmacia”.

Iată ce ne spune profesorul:

„Farmacia franceză are un trecut glorios cu care se vor mândri în toate timpurile nu numai farmaciștii francezi dar și farmaciștii din lumea întreagă.

Această glorie a fost câștigată printr-o activitate uimitoare a farmaciștilor francezi în domeniul științelor, prin descoperirile lor nenumărate și prin serviciile de ordin public, social și național, pe care ei le-au adus cu un spirit de jertfă și dezinteresare fără egal.

Acest trecut și aceste descoperiri erau reamintite elevilor fără încetare, atât de către profesori în școale cât și de către șefii lor farmaciști în farmacii. Elevii trebuiau să cunoască trecutul și descoperirile, mai ales pentru a afirma un patrimoniu profesional și pentru a apăra autoritatea științifică, demnitatea și independența profesiunii farmaciei, contra acelor care le încălcau și nesocoteau”.

În cuprinsul conferinței profesorului Vintilescu sunt citați înfăptuitori și savanți francezi precum: **Nicolas Houël** (1520-1584) care a înființat prima grădină botanică pe cheltuiala sa; „**marele Lemery**”, **Nicolas** (numit așa de către farmaciștii francezi), (1645-1715), farmacist și chimist, a susținut cu toată tăria, „pe la începutul secolului al XVIII-lea”, caracterul științific al farmaciei. Cercetător de renume, a susținut cursuri la care veneau auditori din diverse țări; **Rouelle**, descoperă urea în urină; este primul profesor de chimie al lui Lavoisier Antoine Laurent (1743-1794); **Seignette Pierre** (1660-1719) „un modest farmacist, descoperitorul sării care-i poartă numele, tartratul de sodiu și potasiu”; **Bayen**, un strălucit farmacist militar, gloria farmaciei militare franceze; analiza apele în campanii și le ameliorează prin diverse mijloace; **Baumé Antoine** (1728-1804), farmacist și chimist, părintele areometriei; **Parmentier**, farmacist

militar, considerat binefăcător al omenirii, a introdus cartoful în Franța; **Vauquelin Louis Nicolas** (1763-1829), farmacist și chimist, descoperitor al asparaginei, acidului hipuric, nicotinei etc.; rămâne atașat școalei farmaciștilor toată viața; **Ballard Antoine Jérôme** (1802-1876), modest farmacist și chimist la Montpellier, descoperitorul bromului; **Dérosne Charles Louis** (1780-1846), a separat un produs cristalin din opiu pe care l-a numit „sare de opiu”, (Pantoponul din secolul XX); **Pelletier Joseph** (1788-1842), și **Caventou Joseph Bienaimé** (1795-1877), doi străluciți farmaciști francezi, savanți, mari descoperitori.

Sunt citați și alți descoperitori francezi dar și din alte țări (Suedia, Germania).

Se constată din conținutul acestui material documentar că profesorul Vintilescu avea temeinice cunoștințe din istoria farmaciei franceze și europene. Numele farmaciștilor cercetători și descoperitori în domeniul medicamentului, din secolele XVIII și XIX, cum au fost K.W.Scheele (1742-1786), Baumé, Dérosne, F. W. A. Sertürner (1783-1841) și alții, atestă aceste cunoștințe.

Profesorul Vintilescu redă unele aspecte asemănătoare între activitatea farmaceutică în Franța de la începutul secolului al XIX-lea și situația farmaciei române în prima jumătate a secolului al XX-lea și chiar astăzi, în secolul XXI.

Citatele ce urmează sunt semnificative în acest sens: „Farmaciștii francezi au dus adevărate lupte în două direcțiuni. Prima luptă era îndreptată contra facultăților de medicină care nu admiteau ca farmaciștii să aibă școale. A doua luptă era susținută în scop de a dovedi statului și națiunii întregi că este de interes public superior ca ei singuri, farmaciștii, să țină și să prepare medicamentele sub orice formă ar fi ele și că este un pericol social a permite comercianților fără nici o școală să mănuiască medicamente”.

Neprimind sprijinul statului, „farmaciștii renunță la intervențiile și discuțiile fără sfârșit; nu mai iau în seamă chiar (n.n. nici) insultele la care se recurgea când nu mai erau argumente; ei neglijează (n.n. ignoră) doctul corp al facultăților de medicină și cu sacrificii considerabile din partea lor, cu o persistență fără seamăn, ei înființează singuri școalele lor, pe cheltuiala lor, fără concursul statului”.

Începutul s-a făcut prin înființarea de grădini botanice. Apar astfel de grădini în centre ca Paris, Nantes etc. și „în aceste grădini așază ei școalele lor, cu laboratoare de chimie, de farmacie, colecțiuni de plante medicinale exotice etc. O asemenea grădină botanică, înființată de

farmaciști, cunoaște Davila la Nantes, unde el începe practica farmaceutică în 1843”.

„Stăruința deosebită cu care era susținut învățământul botanicei de către farmaciștii francezi, paralel cu învățământul chimiei, măreția și trecutul acestor grădini botanice, au determinat pe Davila mai târziu în România, să susțină cu multă căldură și în termeni mișcători, înființarea grădinei botanice la Cotroceni și să impună erborizațiile cu elevii în vederea întocmirii Florei României și a culturii plantelor medicinale”

, „...în România, la venirea lui Davila, ca și azi dealtfel, din nenorocire, situația era și este aceea din Franța dinainte de 1800!”.

„„Școalele farmaciștilor francezi continuă a fi întreținute de ei, pe cheltuiala lor, până la 1843, epocă la care Davila începe farmacia, când Statul francez le încorporează în universități”. Acestea au fost, cultura și mediul în care s-a format Davila, înainte de venirea sa în România.

În România, C. Davila s-a afirmat „ca un bun român”. În materialul la care ne referim, se descrie un caz, legat de doctorul Fiala și familia C. C. Cantacuzino, în care pacientul decedează; este acuzat medicul; Davila găsește rezolvarea și-l scoate pe acesta de sub acuzație. Cum? Printr-o cercetare amănunțită a medicamentului administrat și a condițiilor în care a avut loc decesul, C.Davila s-a fost convins că nu medicamentul a fost cauza decesului, după care a înghițit restul de medicament rămas. Aici profesorul Vintilescu scoate în evidență pregătirea temeinică a lui Davila și ca farmacist, în recunoașterea unui medicament și a compoziției sale, după caracteristicile fizice organoleptice. Totodată evidențiază caracterul omului C. Davila, „medic străin devenit bun român”[1].

Despre lupta dusă de Davila în România, până la sfârșitul vieții în 1884, pentru învățământ superior farmaceutic, respectiv o Facultate de Farmacie și profesori farmaciști, tot profesorul Vintilescu lasă mărturie scrisă, în schița istorică „Învățământul farmaceutic în România”, publicată la București în 1942 [6]. Această publicație a servit și servește în continuare ca material documentar prețios pentru istoria învățământului farmaceutic la București [7].

După prezentarea acestor date, se naște întrebarea: cine a fost profesorul Vintilescu Ion și cum a acumulat atâtea informații despre farmacia și farmaciștii francezi? Iată răspunsul nostru.

Profesor Doctor ION VINTILESCU (1881-1954), FARMACIST SI CHIMIST ROMÂN, PREGĂTIT LA BUCUREȘTI ȘI PARIS

Scurte date biografice. S-a născut la Padina Mică, plasa Dumbrava, județul Mehedinți, la 4 septembrie 1881.

După clasele primare, urmează 4 clase gimnaziale, la Liceul Traian din Turnu Severin; în 1896-1899 efectuează stagiul de practică în farmacia Coroana României din Turnu Severin, urmând în același timp și cursul superior la Liceul Traian.

În octombrie 1899 promovează examenul de Asistent în farmacie și obține diploma de bacalaureat în 1900, 19 octombrie; urmează cursurile Școlii Superioare de Farmacie din București în 1899-1902 și devine licențiat în farmacie la 5 noiembrie 1902.

Studii, Titluri, obținute la Paris

Din 1904 până în 1910 a studiat și a lucrat la Paris. Activitatea sa în această perioadă s-a desfășurat astfel :

- 1904-1906 - urmează cursurile Școlii Superioare de Farmacie și elaborează teza de doctorat cu titlul *Recherches sur les glucosides de quelques plantes de la famille des oléacées* (Studii asupra glucozidelor câtorva plante din familia Oleaceae);

- 12 iulie 1906 – obține doctoratul în farmacie la Paris, fiind medaliat cu Medalia de aur din partea Societății de Farmacie din Paris;

- 1908 - este licențiat în Științe Naturale la Universitatea din Paris;

- 11 mai 1910 - obține doctoratul în Științe Naturale cu teza „Recherches biochimiques sur quelques sucres et glycosides”, (Cercetări biochimice asupra unor zaharuri și glicozizi”), cu calificativul „Très honorable”, sub îndrumarea profesorului **Émile Élie Bourquelot** (1851-1921);

- urmează un stagiul de șase luni la Berlin, în anii 1910-1911, lucrând în laboratorul profesorului **Emil Abderhalden**;

Revenit în România, la București și Iași, a avut realizări deosebite în cercetare și învățământ, așa cum am publicat recent într-o lucrare [7].

Activitate în Societăți științifice, comisii naționale și internaționale:

În 1912 devine membru al Societății de Farmacie și al Societății de Chimie din Franța; în 1919, este membru fondator al Societății de Chimie din România;

- în zilele de 21-26 septembrie 1925, este conducătorul delegației României la Bruxelles, la cea de a II-a Conferință Internațională pentru aprobarea Convenției cu privire la standardizarea medicamentelor eroice (hotărâtă la prima conferință din 1902), precum și pregătirea în vederea editării unei farmacopei internaționale.

Activitate în perioada Primului Război mondial

- în perioada 1914-1918, în timpul primului Război mondial, organizează și conduce Serviciul farmaceutic în cadrul Crucii Roșii Române; este avansat colonel farmacist în rezervă;

Activitate științifică:

Pe linie științifică, profesorul Vintilescu s-a remarcat prin numeroase cercetări din domeniul chimiei alimentare, biologiei (enzimologiei), toxicologiei, istoriei farmaciei și plante medicinale din flora autohtonă. Bogata sa activitate științifică însumează **peste 80 lucrări**, note și comunicări originale. Încă din anii 1905, 1906, a participat cu lucrări la congresele Asociației Române pentru Înaintarea și Răspândirea Științelor (A.R.I.R.Șt.) din 25-27 septembrie 1905 și 7-8 septembrie 1906.

Este interesant de urmărit activitatea științifică a profesorului Ion Vintilescu și caracterizarea personalității sale de către contemporani (profesorul Șt.Minovici).

„Sub directa îndrumare a lui Bourquelot, elaborează teza de doctorat în domeniul biochimiei vegetale, cu titlu **Recherches sur les glucosides de quelques plantes de la famille des oléacées**”, pe care o susține în 12 iulie 1906, lucrare premiată cu medalia de aur de către Societatea de Farmacie din Paris”. Valoarea științifică a tezei este recunoscută și în România, prin publicarea capitolelor mai importante în „Revista Farmaciei”. N.I.Angelescu (1866-1942), farmacist și chimist român, a adus elogii tezei și autorului.

În 1908, I.Vintilescu este licențiat în științe, iar în 1910 doctor în științe la Universitatea din Paris. Această atât de laborioasă și fecundă activitate a tânărului român, este caracterizată foarte sugestiv de către Émile Bouequetot, marele savant francez, maestrul și îndrumătorul lui I.Vintilescu: „A lucrat în laboratorul meu timp de cinci ani, din 1905 până în 1910 și a efectuat toate lucrările practice care au fost instituite pentru analiza medicamentelor galenice, pentru studiul chimiei biologice generale, pentru cercetarea principiilor active din vegetale”.

Cu prilejul alegerii farmacistului I.Vintilescu ca membru al Societății de Chimie din Franța, în 1912, É. Bourquelot spunea: „Domnul Vintilescu a descoperit mai mulți glucosizi noi și a stabilit prezența unor glicosizi, zaharuri și fermenți deja cunoscuți, în specii vegetale, unde până atunci nimeni nu reușea să le semnaleze”, consfințind prin această precizare, caracterul de prioritate științifică a cercetătorului român.

Despre profesorul Vintilescu adăugăm numai că a fost ales de trei ori decan al Facultății de Farmacie din București în perioadele: 1 martie

1931- 1 martie 1933; 1 martie 1933-1 martie 1936; 1 octombrie 1941-14 octombrie 1944 ; - Prorector al Universității din București, 1934/1935; - 1938 - Prodecan al Facultății de Farmacie. Alte date se găsesc în lucrarea noastră [7].

Pentru comunitatea farmaceutică românească de astăzi, merită să redăm aici încheierea conferinței profesorului Ion Vintilescu citându-l pe Dupuy*, la care ne alăturăm și noi și o susținem, fiind actuală după 65 ani, iar apelul profesorului Vintilescu poate fi și al nostru:

„Fiți mândri, Domnilor, a aparține unei profesii care socotește printre membrii săi măștri celebri ale căror chipuri sunt gravate pe zidurile școlii noastre; - nu lăsați să degenereze farmacia căci numeroși sunt farmaciștii pe care Academiiile i-au asociat la lucrările lor ; ea a opus, timp de secole îndelungate, spiritul său practic, sistemelor teoretice; ea a risipit visurile chimiei; - ea a pregătit transformarea chimiei moderne, a întemeiat și a perpetuat învățământul ei, creind metodele experimentale și primele aparate. În așteptarea lui **Scheele, Vauquelin, Peletier, Robiquet**, avu deosebita onoare de a da lui **Lavoisier** primele lecțiuni de chimie [*Dupuy, Cours de pharmacie I. p.66;(cit. I. Vintilescu, 5, p. 27)] .

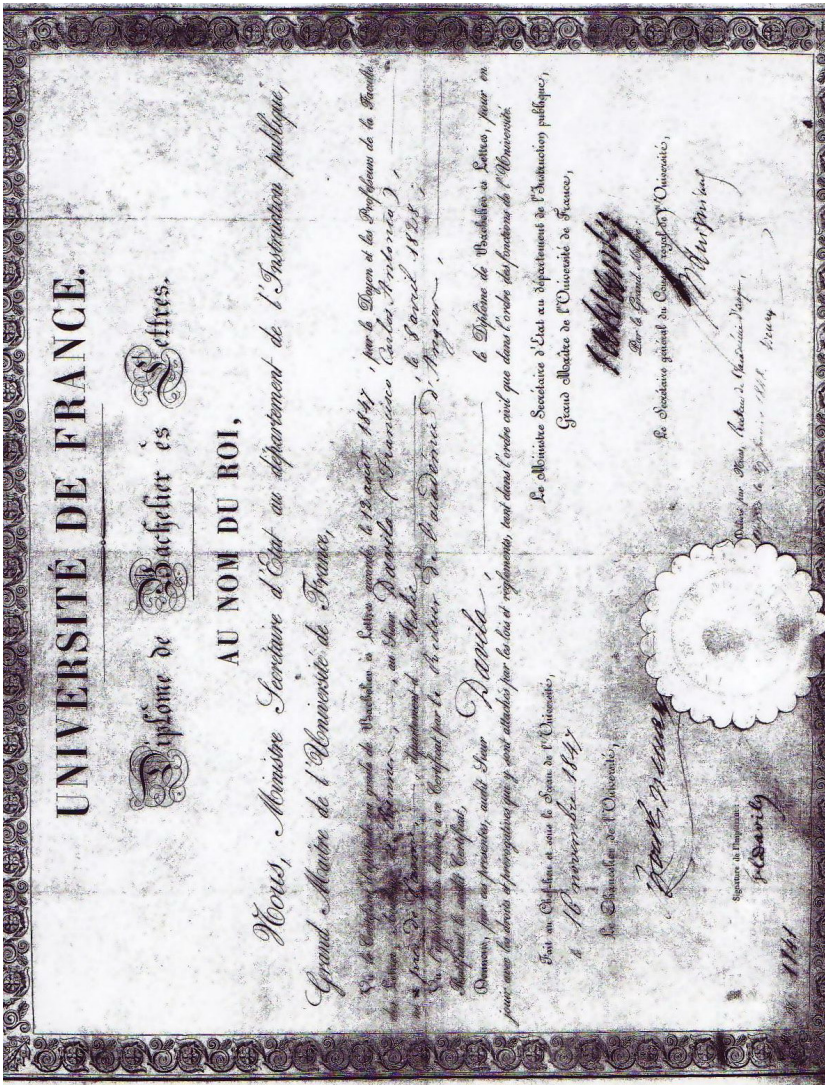
Conferința profesorului Vintilescu se încheie astfel :

„Iată epoca și mediul în care Davila a făcut studiile de farmacie și modul cum și-a format concepțiile sale asupra farmaciei și învățământului farmaceutic, concepții pe care va căuta să le realizeze în România”.

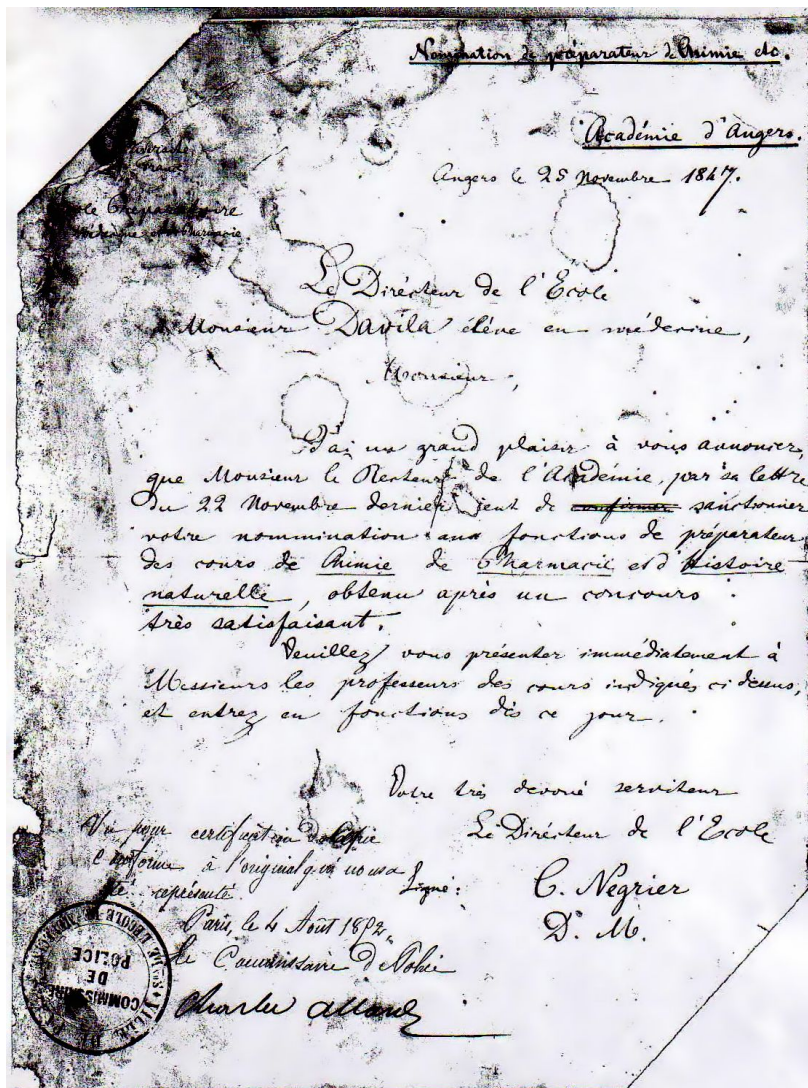
Concluzii

Carol Davila a venit în România în 1853 cu spiritul științific al medicinei și farmaciei franceze, pe care a încercat (și în mare măsură a reușit), să-l introducă în România.

Numeroase personalități științifice române își datorează mărirea (științifică) Școlii franceze, unde au lucrat și s-au format, printre care se numără și Profesorul Ion Vintilescu.

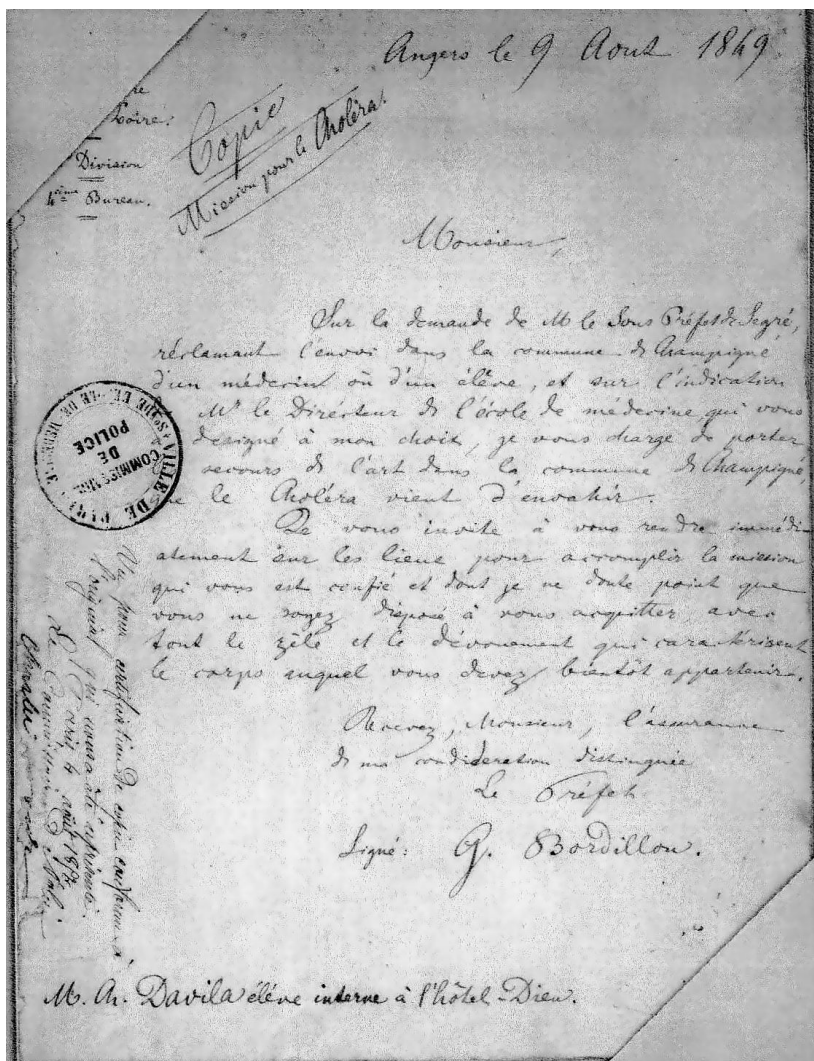

Document 1 - Diploma de bacalaureat în litere, Univ. de France, 16 noiembrie, 1847

Document 2 - Numirea ca Preparator de Chimie, Pharmacie și Istorie naturală

Académie d'Angers, École Préparatoire de Médecine et de Pharmacie, Novembre, 1847

Document 3 - Scrisoarea Prefectului din Angers către C. Davila, desemnat în Misiunea de combatere a holerei, 9 August 1849

Ministère
de l'Agriculture

Du Commerce.

Division
Du Commerce intérieur.

Bureau
de la Police sanitaire
ou industrielle.

Cholera.

République Française
Liberté, Egalité, Fraternité.

Paris, le 22 mai 1850.

Monsieur, par un décret du 26 Décembre 1849, M. le Président de la République vous a décerné, sur ma proposition, une médaille d'argent en récompense du zèle et du dévouement dont vous avez fait preuve pendant la dernière épidémie de Cholera. Cette médaille vous sera remise par M. le Préfet de Seine-et-Oise.

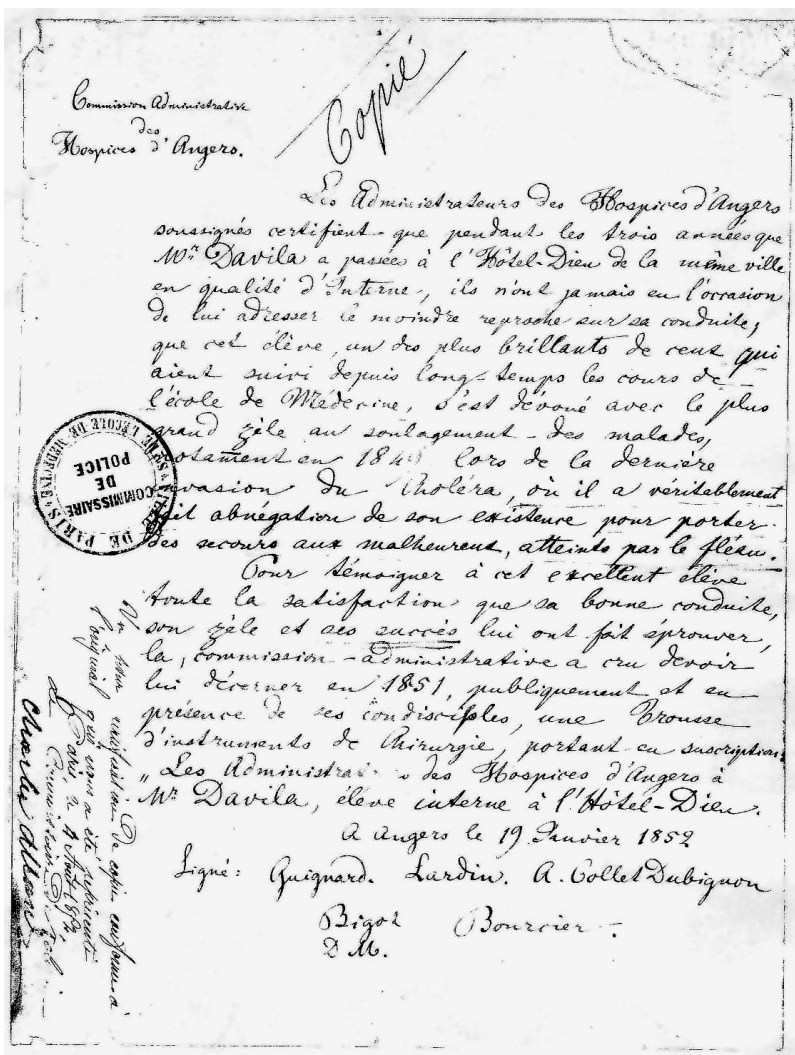
Je suis heureux, Monsieur, d'avoir à vous adresser ce témoignage de la reconnaissance publique. Permettez-moi d'y joindre mes félicitations.

Agitez, Monsieur, l'assurance de ma considération distinguée.

Le Ministre
de l'Agriculture et du Commerce,
Duméril

M. Davilla Chevalier de Médecine

Document 4 - Scrisoarea Ministrului Agriculturii și Comerțului, privind conferirea medaliei de argint lui C. Davila, pentru serviciile aduse Republicii Franceze în campania contra holerei, Paris, 22 mai 1850

Document 5 - Comisia Administrativă a Spitalelor din Angers, răsplătește zelul și abnegația lui C. Davila în îngrijirea bolnavilor, cu o trusă de instrumente chirurgicale, 19 ianuarie 1852

Bibliografie:

1.- G. Brătescu - Doctorul Iacob Felix savantul și înfăptuitorul - Ed. Viața medicală Românească București, 2004, p.17, 35, (206 p.);

2.- Ana Carata -Carol Davila și învățământul farmaceutic- (în Broșură, -Omagiu Doctorului Carol Davila (1828-1884)- 175 ani de la naștere, 150 ani de venirea sa în România) Tipărită de SRIF, la Ed.Tehnoplast, București, 2004, p.13-15, (75 p.);

3.- Ana Carata -Carol Davila și învățământul farmaceutic la București - în lucrarea „Preocupări ale corpului farmaceutic pentru înființarea Facultății de Farmacie din București și progresul în evoluția învățământului farmaceutic în România”- Gazeta Farmaciștilor, An 3, 1998, nr.5, p. 4-8;

4.- Ana Carata - Des relations universitaires roumaino-françaises - (în vol. 2nd Int. Colloq. on History of Pharmacy), SRIF, Bukarest, october 18, 2002, (From the International pharmaceutical relations along the time), p. 54-61, (146 p.);

5.- Ion Vintilescu - Activitatea lui Carol Davila în domeniul farmaciei (Davila ca farmacist) - Ed. Colegiului General Farmaceutic din România, Buc. 1941, broșură, 27 p.;

6.- Ion Vintilescu - Învățământul farmaceutic în România (Schită istorică), Buc.1942, Tip. „Cartea Românească”, 75 p.;

7.- Tăerel Adriana, Ana Carata, Cristina Rais – Personalități ale învățământului universitar farmaceutic. Profesor dr. Ion Vintilescu, Craiova Medicală, vol 8, Supliment 1, 2006, p. 174-179.